

**כפ:**

עין משפט  
נר מצוה

**שמו** א מיי פיי"ח  
מהלכות זכורים  
הלכה ג סמג עשין קמד  
טוש"ע יו"ד סימן שה  
סעיף טו:

שִׁיחַ ג מִי שֶׁסֵּה הָלִי כֹא  
טוֹשֵׁעַ שֶׁסֵּה סְעִי ח  
שִׁיחַ ד מִי פֶּה מֵהִלִּי  
תִּתֵּה הִלֵּג סִמּוֹ  
עֵשֶׂן יב טוֹשֵׁעַ יוֹד סִי  
רְמֵה סְעִי א:

ש"ב ה'ר"ז מ"י שם ה'נ'  
א' סמג שם ט"ו ש"ע  
י"ד ס' רמ"ו סע"ו ו'  
צ"ה ג"ה:

**יְשַׁבֵּן** ה' ט' מ"י שס"ה  
טו"ש"ע יו"ד ס'  
רמ"ה סע"ב:

שכב י מי' שם הל"ה  
 סמג שם טוש"ע  
 יו"ד קי' רמו סעי' 3:  
 שכב ב מי' פט"ו מהל'  
 אישות הל"ב סמג  
 עשן מט טוש"ע אה"ע  
 קי' א סעי' ג:

## מוסף רש"י

[illegible]

**גוֹם' ר"י חזקן**

ששה ששארית  
 מצות לפדותו. ששעבר עיקב  
 משועבדים. ששעבר ראונו ויש  
 אחר ששעבר ראונו ויש  
 ששה ראובן לעלות. ששעבר  
 חורין לפדות חנוך. ששעבר  
 (ובנו) לעלות. ששעבר  
 אצל בירו חנוך לזה ולזה  
 שששתי מצות אלו צריכים  
 הוצאת, ששעבר צריך חמש  
 סלעים לכן וצוללות  
 הוצאת. ששעבר חמש  
 חורין. עולה ארבע במצות  
 ששכירו וששחמצו כי  
 פידה בנו מפי ששה  
 עורבת. ששעבר  
 וצוללות חרבנו והביא זה  
 ששעבר במחנות שבכולן  
 ששה"ס (מהל' בכורים ה"ד).  
 אבל ששה מצות מרד  
 ששה ל' יהודה טעמא  
 אקמרה. ששעבר  
 ששעבר מלי עבד מצוה  
 עורבת ברישא לרבי  
 חנוך. וצוללות זה במצוה

קטן פ"ק בתכלית הביאור  
אם ישאו אשה תחלה צר

\* אולי צ"ל ששעבד יעקב

# האשה נקנית פרק ראשון קידושין

**וואזיל** בהן ושריה לכה משעבדי. כלומר צבני חרי פריק ליה  
לצריה שאם היה פודה עצמו צבני חרי לא היה פודה  
צבנו ממשעבדי דמיירי שנשעבדו קודם שנולד הבן ולכן מקדים פדיון  
צבנו ואין כאן אונאה ללקוחות דמותו צנו עליו יוטר ממזלות ט' ונפול

כפ"ה וק' דלדרכה יש אונאה לנקוחות  
והנאות גופו עדיף ויאמרו ו פדה  
את עצמך בתחלה ואם יאמר אפדה  
את עצמי ממשעבדי יאמרו אין  
נפרעין מנכסים משועבדים במקום  
בני חרי' ואפי' פדה בנו בבור מבני  
חרי יאמרו לכה הנחנו לך מקום  
וללגבות ממנו אותם חמש בני חורין  
ולכן פירש ר"י דמייירי כגון דלאכל  
וחמש משועבדי' מיתחב ששאלן  
לאפותיקין לכהן בעצור יעקב בנו  
ואח"כ מכרה שוב גדל יעקב והיה  
לו ונעמד הוא וצנו לפדות ואין  
להם אלא ה' סלעים מבני חרי ור'  
יהודה סבר מלוה הכתובה בתורה  
ככתובה בשטר דמי והיו לו אפותקאות  
בשטר לכהן קודם ולכן גובה מהן  
אח"כ שיש בני חרי ליעקב לפי שמלותו  
על נכסי אביו יותר מעל נכסי עצמו  
הוציא האב על נכסי האב ולא על  
נכסי הבן ואינם יכולים לומר הנחנו  
לך מקום בנכסי יעקב שאלו עליו שלם  
חובו של אביו ומנכסיו אין לו כלום  
וכן משמע הלשון דקמיי שזה מלותו  
על אביו: **הא** כן והא דהו"פ  
בבבועטס בני צבל היו הולכין וגורסין  
משניות התנאים בא"י ומתוך שלומדים  
חוץ למקומם אין צרכי הדינים מוטל  
עליהם נושא אשה דהיה ליה צבל  
הרהור ואח"כ לומד תורה הא להו  
לצני א"י הלומדים במקומם אם נושא  
אשה יהו כל צרכי הדינים מוטלין  
עליו ויבטלוהו וקשה לר"ת דמשמע  
דקאמר שמואל דנושא אשה תחלה כדי  
לציות צלה המקום ומוקי לה למילתיה  
בבבב צבל א"כ אכתי אכלה יהודי כיון  
שהולכים ללמוד חוץ למקומם יהודי קשה  
לאחר שנשא אשה היאך יאל חוץ למקומו  
ללמוד והלא הוא צריך לחזור אחר  
מונות אשתו ובניו ובצ"ק דגיינן וד'  
אשכחן דשלח רבי אבימר בני אדם  
הבאים משם לכהן ואם מקיימין בצמנן  
וישתי אכל הילד צוונה והם הילדה מכרו  
יצין פירוש צרכינן בניו ובנותיו  
להתמשכן בעצור מונוותיהן משמע  
שאלו עושים יפה שהולכים ללמוד חוץ  
למקומם על כן נראה לר"ת איפכא דר'  
ויחזק דלמר ריחם צלוהו ויעסקו  
בתורה לצני צבל דיבר שאינו יכול  
להניח אשתו וכן ילמוד תורה ועוד  
ססה ע"י שמואל דלמר נושא אשה  
תחלה לבני א"י אמר שכולים ללמוד  
בצמקומם וגם הם עשירי' וטוב לו  
שישא אשה וילמוד תורה בטירה  
ומיהו פעמים שגם בני א"י היו  
ויולאים חוץ למקומם לצבל ללמוד  
תורה אלא רובם היו לומדים  
בצמקומם ואין תימה אם שמואל  
ססה מבני צבל דמורה לבני א"י  
שהיו לפניו לתלמידים מבני א"י שהיה  
מדבר להם ור' יוחנן אע"פ שהיה מא"י  
היה מדבר לתלמידים שלפניו

והוא אי אפשר. שיצרו מתגבר עליו. הא לך. פי' בני בבל שהולכים חוץ לעירם ללמוד חכמה ומוטלים עליהם ונתבטל. ומסתברא דהכי פירושא, הא לך שיצרנו מתגבר עלינו, הא מפי' הר"ם פ"א

ד"ר שמואל ראובן ויש ביד יעקב ה' סלעים לפדות ראובן בנו. ועי' בתוס' ד"ה ואזיל מש"כ בש"ס

לכל היכל. לית ליה נכסי אלא ה' סלעים: נכסוהו צטור דמית. עזמו היה מחוייב קודם ששיעבד קרקעותיו ויטרוף את היכל בנחש בני חרי לאיכא פריק לצריה לאין זה אונאה<sup>א</sup> שהרי מלות בנו עליו יותר ממלות: ואזיל כהן וטריף.

חמש סלעים \* הוא  
 מצוה דגופיה עדיפא  
 חמש משועבדים  
 יהודה סבר <sup>(א)</sup> מלוה  
 בשטר דמיא בהני  
 יל כהן <sup>(א)</sup> וטריף ליה  
 ייה ורבנן סברי מלוה  
 בככתובה בשטר דמיא  
 ירף <sup>(א)</sup> ת"ר לפדות את  
 ה את בנו ואחר כך  
 אומר עולה לרגל  
 ששו מצוה עוברת וזו  
 בשלמא לר' יהודה  
 רבנן מאי טעמייהו  
 בניך תפדה והדר לא  
 מנין שאם היו לו  
 ששים ישיחייב לפדות  
 בניך תפדה פשיטא  
 א"מ מהו דתימא גילף  
 החלן ראשית אונס <sup>(א)</sup> אף  
 ז"ל: ללמדו תורה:  
 אותם את בניכם  
 אבובו ימחייב איהו  
 ולמדתם איהו מגלן  
 ולימדתם ולמדתם  
 וזה ללמד וכל שאינו  
 זה ללמד ואיהו מגלן  
 זה הכהן ולימדתם

צוויין ללמוד מצווה ללמד את עצמו וכל שאין אחרים  
ה ללמד את עצמו ומנין ישאין אחרים מצוין ללמדה  
האותם את בניכם ולא בנותיכם ת"ר<sup>ו</sup> הוא ללמוד  
לבנו ר' יהודה אומר אם בנו זרזי<sup>ט</sup> וממולח ותלמודו  
מו כי הא דרב יעקב בריה דרב אחא בר יעקב  
דאביי כי אתא חזייה דלא הוה מיחדדין שמעתי  
תוב את דאזיל אנא שמע אביי דקא הוה אתי  
בנן דאביי דכי הוו עיילי בתרין אפי' ביממא הוו  
ליתבי ליה אינש אושפיזא אפשר דמתרחיש ניסא  
בנן אידמי ליה כתנינא דשבעה רישוותיה כל כריעה  
מר להו למחר אי א"ל איתרחיש ניסא סכינתין<sup>ט</sup> ת"ר  
אשה ילמוד תורה ואח"כ ישא אשה ואם א"ל לו  
ואח"כ ילמוד תורה<sup>י</sup> אמר רב יהודה אמר שמואל  
כ' ילמוד תורה ר' יוחנן אמר ריחיים בצוארו ועוסק  
לן והא להו: משתבח ליה רב חסדא לרב הונא  
דכול הוא א"ל כשיבא לידך הביאהו לידי כי אתא  
א"ל מאי טעמא לא פריסת סודרא א"ל דלא נסיבנא  
ה א"ל חזי דלא חזית להו לאפי עד דנסבת רב  
בן עשרים שנה ולא נשא אשה כל ימיו בעבירה  
אלא אימא כל ימיו בהרהור עבירה אמר רבא  
נאל עד כ' שנה יושב הקב"ה ומצפה לאדם מתי  
נ כ' ולא נשא אומר תיפח עצמותיו אמר רב חסדא  
י דנסיבנא בשיתסר ואי הוה נסיבנא בארביסר  
הוה

בל וכן מלינו צפ"ק דשבת (דף ט:) גבי מאימתי התחלת אכילה רב אמר  
משיטול

אין צרכי הבית מוטלין עליהם הילכך ישא אשה ואח"כ ילמוד תורה, אבל בני ארץ ישראל שמתוך שהם חפצים בתורה אין יצור מתגבר עליהם. והשאלה פליגי שמאל ור' ירמיה' ת"ת ה"ה].

ד"ר ר"י.

## מסורת הש"ס

[illegible]

## תורה אור השלם

1. ופטר חמור תפדה  
כשה ואם לא תפדה  
וערפתו כל בכור בן  
תפדה ולא יראו פני  
דיקם: שמות לד כ  
2. ולמדתם אתם את  
בניכם לדבר בם בשבת  
בביתך ובכלתך בדרך  
ובשכרך ובקומך:  
דברים יא יט

## הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה נכמטה וכו' דאין זה אונאה ללקוחות שהרי: (ב) ד"ה דלא משייבה וכו' ולמדתם את צניכם קרי ציה ולמדתם וכו' ללמוד אחרים הס"ד ואח"כ מ"ה הוא האב: (ג) תוס' ד"ה ואילן וכו' ויאמרו לו פדה וכו' ויאמרו לו אין:

## מוסף תוספות

[illegible]

שלומדים תורה במקומם  
עם הברייתא. וכן נראה